

972.

Ku/Erp

KALANVILJELYKSEN YSTAVIEN JULKAISUJA

N:o 9

Ennen Esipuhe:

Jokamieskalastajain ja ammattikalastajainkin
täytyy olla mukana kalastushuollossa ja
kalanviljelystyössä.

Jokamiehen kalastusta koskeva laki tulee kohdakkoin jälleen käsiteltäväksi eduskunnassa. Tätä lakia on tarkastettava ja suurimmat epäkohdat poistettavat.

Periaatteellinen virhe tämän lain laadinnassa on kiistämättä se, että se suo kansalaiselle eräitä laajennettuja oikeuksia kalavesien veroitamiseen, mutta ei säädä hänelle minkäänlaisia velvollisuuksia huolehtia kalakannasta ja sen jälkikasvusta.

Kuulee monen sanovan, että valtion velvollisuus on huolehtia tästä asiasta. Mukava päätelmä! Mutta se, joka näin päättelee, ei ole ajatellut kaikkia organisatoorista laatua olevia vaikeuksia, jos mieli toteuttaa sellainen järjestelmä, että valtion on otettava hoitoonsa kaikki kalastushuolto. Ja kuinka kauan kestäisikään, ennenkuin järjestelmällisesti saataisiin kasvatetuksi kaikki alemmassa virka-asemassa olevat kalastusmiehet ja heidän apumiehensä ja kuinka paljon kalanviljelyslaitoksia täytyisikään valtion perustaa ja ylläpitää, ennenkuin koko maan kalanpoikaistarve istuttamista varten uudenaikaisten kalahuoltosuuntaviivojen mukaan saataisiin tyydytetyksi. Sitä tietä ei totisesti päästä eteenpäin, kaikkein vähimmän nyt, kun kaikin tavoin koetetaan vähentää valtion menoja, jopa on astetettu komiteakin tekemään lopun virastojen tarpeettomista viroista.

Ainoa tervehdys ja ehdottomasti käytännöllisin kalanviljelysprobleemamme ratkaisu on se, että paikkakunnalliset ammattikalastaja- järjestöt, ja jokamiehen-kalastaja- kalastuskunnat ja maatalousseurat valtioavun varassa hoitavat kalavedet.

Ankarin isku paikallista työtä vastaan kala-

- 1946 -
Helsinki

kannan lisäämiseksi ja järjestyksen aikaansaamiseksi kalastusalalla on laki jokamiehen kalastuksesta ollut. Sen lisäksi on varkain kokeminen, pyydyksien, ensi sijassa verkkojen ja rysien repiminen rikki pitkäsiiman koukuilla, tahi niiden kiskominen varsinaiselta pyydystyspaikalta, jota uistimen soutajat joko tahallaan tahi tahtomattaan tekevät, jopa suoranainen varkauskin herättänyt kalastajissa niin voimakkaan haluttomuuden ja pelon hävitystä vastaan, että kalastus on suorastaan loppunut. Monessa tapauksessa on suuri määrä pyydystettyä kalaa tunkeutunut ulos pyydyksistä rikkirevittyjen rysien seinästä.

Jokamiehen kalastus on siten vahingoittanut elintarvikehuoltoa maassa. Missä numeroillisessa suhteessa tämä vahingonteko on niihin kalamääriin, jotka ylimääräisesti on saatu sen kautta, että jokamieskalastajat tämän lain kautta ovat saaneet tilaisuuden kalastamiseen ei ole tässä arvioitavissa.

Suurimman vahingon jokamiehen kalastus kuitenkin on aiheuttanut siinä muodossa, että se on kasvattanut kansalaiset huonosti hoitamaan kansantaloudellisesti ja kansanhuollon kannalta niin tärkeitä arvoja kuin järviemme ja merenrannikkojemme kalakanta.

Yhtä vähän kuin lainsäädäntömme hyväksyy sen että yksityinen metsänomistaja saa hävittää metsänsä — lakihan määrää siitä ankaran rangaistuksen — yhtä vähän yhteiskunta voi sietää sitä, että yksityinen, olkoon sitten kalaveden omistaja, jokamieskalastaja tahi ammattikalastaja, hävittää kalakannan hillittömällä kalastamisella kutuaikana millaisilla pyydyksillä hyvänsä, laillisilla tahi laittomilla, ja pyydystämällä alaikäistä kalaa, joka ei täytä lakimääräysten vähimmäismittoja eikä kelpaa varsinaiseksi ravinnoksi. Suunnattomien määrien pyydystäminen arvokasta pikkukalaa, joka sitten saa jäädä mätänemään tahi syötetään sioille ja minkeille on yhteiskuntaa vastaan kokonaisuudessaan tehty rikos.

Jokamiehen kalastusta koskevaa lakia on

sen vuoksi yhteiskunnan oman edun nimessä täydennettävä säädöksillä kalastuskorttien lunastamisesta niille, jotka haluavat harjoittaa kalastusta toisen vesissä. Ne lunastusmaksut, jotka täten saadaan, on kokonaan tahi osaksi luovutettava kalastushuolto- ja kalanviljelysrahastoihin, osaksi paikallista laatua olevia, osaksi maan yleisiä tarpeita varten kalastuksen alalla.

Näiden paikallisten rahastojen varoilla tuetaan paikallista kalastushuoltoa ja kalanviljelystoimintaa m. m. paikallisten kalanviljelyskeskusten työtä, palkataan kalastuksen valvojat, paikalliset kalastushuoltajat ja »mädinhedelmöittäjät», jotka istuttavat osaksi itse paikalla keinotekoisesti hedelmöitettyä mätää, osaksi lähettävät sitä hautomalaitoksiin. Heidän tehtäviinsä kuuluu myös ylempällä taholla valmistettujen istuttamissuunnitelmien ja ohjeiden mukaan istuttaa poikasia kalanviljelysasemilla.

Yleisluontoisempi kalastushuolto ja tutkimustyöt sekä tämän alan koetoiminta, lukien mukaan tuleva kalastustutkimuslaitoskin, rahoitetaan osaksi samoilla varoilla, esim. määräprosentilla paikallisen tulojen kokonaismäärästä. Toinen osa tähän alaan kuuluvista menoista saadaan niistä määristä, mitkä kertyvät kalastusoikeuden lunastamisesta ei ainoastaan yhden kunnan, vaan laajemminkin alueilla, jota varten kortit lunastetaan esim. kansanhuoltoministeriöstä, maatalousministeriöstä tahi nimismieheltä. Paikalliskortit lunastetaan paikallisilta kansanhuoltoviranomaisilta tahi niiden valtuuttamilta asiamiehiltä, esim. kalastuskuntien puheenjohtajilta tahi sihteereiltä tahi kalastuskuntien asiamiehiltä, jos pitäjä on laaja.

Tällä tavalla muuttaen lakia jokamiehen kalastuksesta, kun sitten vielä kortteja lunastettaessa maksu määrättäisiin pyydyksen laadun ja määrän mukaan, aikaansaataisiin jonkinlainen oikeiden mukaisuus. Se levottomuuden ja turvattomuuden tunne lakien määräyksistä piittaamattomiin nähden, joka nyt vallitsee monin paikoin järviolueella ja rannikkovesillä kalastajaväestön ja kalaveden omistajain keskuudessa hälvenisi täten, heidän mielipahalla nähtyä, kuinka heidän vuosikautia kestänyt työnsä kalavesien hoitamisen alalla, on tuhoutunut puutteellisten lakisäädösten ja ammattimiesten puutteen vuoksi lakia säädettäessä.

Mutta itse ammatikalastajatkin pitäisi yleisesti saada mukaan työhön kalastushuollon hyväksi velvoittamalla heidät suorittamaan määrätyn maksun paikkakunnan kalastushuoltorahastoon jokaisesta heidän käyttämästään pyydyksestä, erilaiset maksut kustakin erilaatuisesta pyydyksestä ja erilaiset maksut eri tahoilla, riippuen m. m. kalaveden laadusta ja saaliin runsaudesta.

Tämä on jo aikaansaatu esim. Puolassa, jossa kalastushuolto ja määräykset kalastuksen harjoittamisesta ovat hyvin korkealla tasolla v. 1932 toimeenpannun kalastuslainsäädännön ja järjestelyn tarkastuksen ja uudistamisen jälkeen. Siellä, sen enempää kuin Neuvostoliitossakaan ei suvaittu sellaista epäjärjestystä ja huolimattomuutta kalastuksen ja kalastuselinkeinon alalla, joka viime vuosina on Suomessa vallinnut. Näissä maissa on niinkuin joka sivistyneessä maassa päinvastoin säädetty, että se, joka rikkoo kalastuslainsäädöksiä vastaan, esim. kalastaa ilman lupaa, saa ankaran rangaistuksen.

Samat kalastusmaksut olisi myöskin siirtoväkeen kuuluvien kalastajien suoritettava, mikä olisi oikein ja kohtuullista, katsoen siihen voimaperäisyyteen, jolla he monin paikoin kalastavat.

Jos näitä suuntaviivoja seurattaisiin kalastushuoltotoiminnassa jo tänä keväänä, tervehtisivät varmaan koko maan kalastushuoltoa ja kalanviljelystä sekä kalastustoiminnassa järjestystä harrastavat henkilöt ilolla tätä käännettä parempaan päin niissä olosuhteissa, mitkä onneton laki jokamiehen kalastuksesta on synnyttänyt. Tämän lain voimassaolon jatkaminen sen nykyisessä muodossa on sekä epäviisasta että epäoikeudenmukaista maata vastaan kokonaisuudessaan ja niitäkin vastaan, joiden on kalastuksestaan elettävä, samoin kuin tilatonta väestöäkin vastaan, joka monin paikoin menettää — mikäli ei joo ole menettänytkin — mahdollisuutensa kotitarvekalastukseen.

Laki vaatii siis korjauksia yhteiskunnan etuja silmälläpitäen.

Curt Segerstråle.